

11: P-775/2012-43

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU		Primljeno neposredno - preko pošte (obično - preporučeno)	
Stalna služba u Slavonskom Brodu		god. u 7 primjeraka sa priloga	
25-05-2021		rubrika.	
Primljeno neposredno - preko pošte (obično - preporučeno)		Podnesak stigao poštom otvoren - s oštećenim omotom	
07-06-2021		Plaćena pristojba 21-5-21 god	
Prilogi		Plaćena pristojba kuna u državnim biljezima - manje	
Podnesak stigao poštom otvoren - s oštećenim omotom		kuna - podnesak primljen bez pristojbe.	
Predan na reviziju		Priloge vrijednosti (novac, državni biljezi i sl.)	
Plaćena pristojba ZAGREB		kuna u državnim biljezima	
manje plaćeno kuna - podnesak primljen bez pristojbe.		Potpis djelatnika: Broj: Rev 78/2021-2	
Primljene vrijednosti (novac, državni biljezi i sl.)		CP 26522 981 7/11	

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Mirjane Magud, predsjednice vijeća te Davorke Lukanović-Ivanišević članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice, Ljiljane Hrastinski Jurčec članice vijeća, mr.sc. Dražena Jakovine člana vijeća i Goranke Barać-Ručević članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza SUŠIONICA d.o.o. u stečaju, OIB 79502610245, Slavonski Brod, Matije Gupca 28, kojeg zastupa stečajni upravitelj Milan Stanić, a on po punomoćniku Josipu Staniću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Rački i kolege, protiv tuženika BRODSKO-POSAVSKA ŽUPANIJA, Slavonski Brod, Petra Krešimira IV. broj 1, OIB 27400987949, kojeg zastupa punomoćnik Zoran Mataić, odvjetnik iz Slavonskog Broda, radi isplate, rješavajući o reviziji tužitelja protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-10701/13-3 od 20. rujna 2016., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Osijeku, Stalna služba u Slavonskom Brodu broj P-775/12-17 od 17. srpnja 2013., u sjednici održanoj 10. veljače 2021.,

presudio je:

Revizija tužitelja odbija se kao neosnovana.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev da se naloži tuženiku isplatiti tužitelju na ime preuzete, a neplaćene obveze dijela kredita od 25,25% na temelju Ugovora o preuzimanju opreme za Sušionicu d.o.o. Vrpolje i kreditnog zaduženja, koji je tužitelj sklopio s Privrednom bankom Zagreb d.d. u iznosu od 557.965,98 EUR u kunskoj protuvrijednosti, što iznosi 4.195.904,17 kuna s zateznom kamatom tekućom na pojedinačno naznačene iznose od dospijeća do isplate, kao i zahtjev za naknadu troškova postupka (točka I. izreke). Naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 172.962,50 kuna (točka II. izreke). Odbijen je tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 52.450,00 kuna kao neosnovan (točka III. izreke).

Presudom suda drugog stupnja odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđena je presuda suda prvog stupnja pod točkom I. i II. izreke (točka I. izreke). Odbijen je tuženik sa zahtjevom za naknadu troška odgovora na žalbu u iznosu od 57.450,00 kuna (točka II. izreke).

Protiv presude suda drugog stupnja tužitelj je podnio reviziju iz odredbe članka 382. stavak 1. točka 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13 i 89/14 - dalje: ZPP) zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske preinači presudu suda drugog stupnja na način da prihvati tužbeni zahtjev, podredno da ukinе pobijanu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje. Potražuje troškove revizije.

Tuženik u odgovoru na reviziju osporava revizijske navode i predlaže reviziju odbiti kao neosnovanu.

Revizija nije osnovana.

Prema odredbi članka 392.a stavak 1. ZPP u povodu revizije iz članka 382. stavak 1. ZPP revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom i samo u granicama razloga određeno navedenih u reviziji.

Predmet spora je zahtjev tužitelja radi isplate iznosa od 557.965,98 EUR u kunsjoj protuvrijednosti sa zateznom kamatom, po osnovi ispunjenja ugovorne obveze iz Ugovora o preuzimanju opreme za Sušionicu d.o.o. Vrpolje i kreditnog zaduženja od 18. kolovoza 2003.

Sud prvog stupnja je utvrdio, a ta je utvrđenja prihvatio i sud drugog stupnja:

- da je tužitelj kao trgovačko društvo osnovano temeljem Društvenog ugovora o osnivanju, sklopljenog 19. listopada 1999. između Republike Hrvatske, Brodsko posavske županije, Općine Vrpolje i Đuro Đaković Elektromont d.d. Slavonski Brod,

- da je tuženik kao jedan od osnivača tužitelja temeljem Društvenog ugovora trebao uložiti na ime svog udjela u temeljnom kapitalu, opremu, prema specifikaciji koja je sastavni dio osnivačkog akta u vrijednosti od 10.000.000,00 kuna ili 2.777.778,00 DEM, čime bi dobio ulog od 37,82% temeljnog kapitala društva,

- da tuženik svoju obvezu - kupovine opreme nije izvršio,

- da je tužitelj kako bi mogao početi s radom, kupio opremu, na način da je podigao kredit kod Privredne banke Zagreb d.d. – Ugovor o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj II D-86/2001 od 22. ožujka 2001. s dodacima,

- da je tužitelj s tuženikom 18. kolovoza 2003. sklopio Ugovor o preuzimanju opreme za Sušionicu d.o.o Vrpolje i kreditnog zaduženja, kojim ugovorom je tuženik preuzeo dio kreditne obveze koju čini 25,25% ukupnog kreditnog zaduženja, pod istim uvjetima i po istim otplativim osnovama kako je navedeno u glavnom ugovoru između tužitelja i kreditora Privredne banke Zagreb d.d. (članak 4. Ugovora),

- da se tuženik obvezao preuzeti dio kredita uredno i na vrijeme otplaćivati, a za slučaj kašnjenja snositi posljedice neurednog plaćanja s tim da se za osiguranje uredne otplate obvezao predati 10 bjanko vlastitih akceptnih mjenica sa naznakom bez protesta i 10 bjanko zadužnica (članak 5. Ugovora),

- da tuženik nije ispunjavao svoju obvezu plaćanja rata kredita i tužitelju nije predao mjenice i zadužnice kako je to preuzeo obvezu iz Ugovora,

- da je Odlukom o davanju državnog jamstva za uredno vraćanje kredita, po Ugovoru II D-86/01 od 22. ožujka 2001., jamstvo dala Vlada Republike Hrvatske na sjednici održanoj 18. travnja 2002., te je ovlastila Ministarstvo financija za potpisivanje isprave o jamstvu na iznos od 5.700.000,00 kuna u korist Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb,

- da je dugovanje tuženika po Ugovoru o preuzimanju opreme za Sušionicu d.o.o Vrpolje i kreditnog zaduženja, platila po jamstvu Republika Hrvatska, Ministarstvo financija,

- da je Republika Hrvatska za plaćeni iznos prijavila svoju tražbinu u stečajnom postupku koji se vodio nad tužiteljem broj St-19/10, koja tražbina je priznata pravomoćnim rješenjem broj St-19/10-29 od 24. studenoga 2010.

Imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje, sudovi nižeg stupnja su zaključili da tuženik kao preuzimatelj ispunjenja tužiteljeve obveze, u smislu odredbe iz članka 453. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01 – dalje: ZOO) prema njegovom vjerovniku (Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb) nije ispunio preuzetu obvezu plaćanja razmjernog dijela kredita (članak 4. i članak 5. Ugovora o preuzimanju opreme za Sušionicu d.o.o., Vrpolje i kreditnog zaduženja), pa tužitelj u predmetnom postupku zahtijeva ispunjenje. Međutim, sudovi nižeg stupnja zaključuju kako je ta obveza prema tužiteljevom vjerovniku iz kreditnog zaduženja podmirena od strane tužiteljevog jamca Ministarstva financija Republike Hrvatske, pa tužitelj više nema osnove zahtijevati od tuženika ispunjenje njegove obveze iz Ugovora o preuzimanju opreme za Sušionicu d.o.o. Vrpolje od 18. kolovoza 2003.

Činjenica što u konkretnom slučaju tužitelj zbog namirenja vjerovnika od strane jamca trpi regresno potraživanje koje je prijavljeno i utvrđeno u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem, sudovi nižeg stupnja zaključuju da tužitelju to daje pravo da od tuženika potražuje naknadu štete, jer da tuženik kao dužnik, odgovara za nepravovremeno ispunjenje obveze prema tužiteljevom vjerovniku (članak 453. stavak 2. ZOO). Kako u konkretnom postupku predmet tužbenog zahtjeva nije naknada štete, već ispunjenje obveze na temelju Ugovora, koja je ispunjena od strane jamca, sudovi zaključuju da zahtjev tužitelja nije osnovan.

Pravilno je sud drugog stupnja u konkretnom slučaju primijenio odredbu članka 453. ZOO kojom odredbom je regulirano „preuzimanje ispunjenja“.

Prema odredbi članka 453. ZOO preuzimanje ispunjenja vrši se ugovorom između dužnika i nekog trećeg kojim se ovaj obvezuje prema dužniku da ispuni njegovu obvezu prema njegovu vjerovniku (stavak 1.). On odgovara dužniku ako pravodobno ne ispuni obvezu vjerovniku te ovaj zatraži ispunjenje od dužnika (stavak 2.). Ali on ne preuzima dug, niti pristupa dugu i vjerovnik nema nikakvo pravo prema njemu (stavak 3.).

Dakle, preuzimanje ispunjenja jest ugovor kojim se treća osoba (tuženik) obvezuje dužniku (tužitelju) da će ispuniti dužnikovu obvezu prema vjerovniku (Privredna banka Zagreb d.d.).

Preuzimatelj ispunjenja ne postaje dužnik vjerovnika; on ne preuzima dug, niti pristupa dugu, već samo preuzima obvezu prema dužniku da će ispuniti njegovu obvezu, pa vjerovnik prema njemu nema nikakvih prava (članak 453. stavak 3. ZOO). Tako vjerovnik prema trećem ne može postaviti zahtjev za ispunjenje dužnikove obveze, niti može od dužnika zahtijevati da treći ispuni obvezu, jer je dužnik i nadalje u obvezi prema vjerovniku.

S druge strane vjerovnik ne gubi svoje potraživanje prema dužniku, jer se odnos vjerovnika i dužnika nije izmijenio. Vjerovniku odgovara samo dužnik i samo od njega može zahtijevati ispunjenje obveze.

Kako je treća osoba u obvezi samo prema dužniku, to ga jedino on može pozvati na pravodobno ispunjenje dužnikove obveze prema vjerovniku. Ukoliko treća osoba ne ispuni obvezu na vrijeme ili uopće ne ispuni, pa vjerovnik zatraži ispunjenje od dužnika, treća osoba odgovara dužniku za prouzročenu štetu (članak 453. stavak 2. ZOO).

Prestane li obveza dužnika prema vjerovniku iz nekog drugog razloga, prestaje i obveza ispunjenja treće osobe.

Imajući u vidu navedeno, valja reći da tuženik kao preuzimatelj ispunjenja tužiteljeve obveze, u smislu odredbe članka 453. ZOO, prema njegovom vjerovniku (Privrednoj banci Zagreb d.d.) nije ispunio preuzetu obvezu plaćanja razmjernog dijela kredita iz Ugovora o preuzimanju opreme za Sušionicu d.o.o. Vrpolje i kreditnog zaduženja, pa tužitelj u konkretnom slučaju zahtijeva ispunjenje po osnovi ugovorne obveze.

Međutim, odredbom članka 295. stavak 1. ZOO je propisano da obveza prestaje kad se ispuni, te u drugim zakonom određenim slučajevima. Prestankom glavne obveze gase se jamstvo, zalog i druga sporedna prava (stavak 2.).

Prema odredbi članka 296. ZOO obvezu može ispuniti ne samo dužnik nego i treća osoba (stavak 1.). Vjerovnik je dužan primiti ispunjenje od svake osobe koja ima neki pravni interes da obveza bude ispunjena, čak i kad se dužnik protivi tom ispunjenju (stavak 2.).

Odredbom članka 997. ZOO je propisano da ugovorom o jamstvu jamac se obvezuje prema vjerovniku da će ispuniti pravovaljanu i dospjelu obvezu dužnika, ako to ovaj ne učini. Ugovor o jamstvu obvezuje jamca samo ako je izjavu o jamčenju učinio pismeno (članak 998. ZOO). Jamstvo se može dati za svaku pravovaljanu obvezu, bez obzira na njezin sadržaj (članak 1001. stavak 1. ZOO). Jamac za obvezu nastalu iz ugovora u privredi odgovara kao jamac platak, ako nije što drugo ugovoreno (članak 1004. stavak 4. ZOO).

Stoga, kako je u konkretnom slučaju obveza prema tužiteljevom vjerovniku iz kreditnog zaduženja podmirena od strane Ministarstva financija (tužiteljevog jamca), suprotno revizijskim navodima, tužitelj više nema osnove zahtijevati od tuženika ispunjenje ugovorne obveze, jer je ugovorna obveza ispunjena (članak 295. stavak 1. ZOO).

U odnosu na revizijske navode tužitelja da sud nije vezan pravnom osnovom koji je tužitelj naveo u tužbi (u tužbi je naveo da traži ispunjenje ugovorne obveze), te ukoliko je sud smatrao da na temelju utvrđenog činjeničnog stanja, na pravni odnos treba primijeniti neko

drugo materijalno pravo, tužitelj smatra da je sud bio dužan primijeniti materijalno pravo koji se odnosi na konkretan pravni odnos.

Međutim, valja reći da u konkretnom slučaju prema činjeničnom historijatu tužbe, tužbeni zahtjev je utemeljen na navodima da tužitelj potražuje ispunjenje ugovorne obveze, pa stoga, sukladno članku 2. u svezi s člankom 7. stavak 1. i člankom 219. ZPP, sud nije ovlašten (niti dužan) izvan toga utvrđivati činjenično stanje (niti izvoditi dokaze koje tužitelj nije predložio), kako to pravilno u pobijanoj odluci navodi sud drugog stupnja.

Ostali revizijski navodi po svom sadržaju predstavljaju prigovore kojima se osporava utvrđeno činjenično stanje, međutim revizija se ne može podnijeti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, stoga takvi revizijski navodi nisu ni razmatrani (članak 385. ZPP).

Slijedom iznesenog, a kako ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, valjalo je na temelju odredbe članka 393. ZPP reviziju tužitelja odbiti kao neosnovanu.

Zagreb, 10. veljače 2021.

Predsjednica vijeća:

Mirjana Magud

Dokument je elektronički potpisan:
MIRJANA MAGUD

Vrijeme potpisivanja:
19-05-2021
08:28:58

DN:
C=HR
O=VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523230353939363335323838
L=ZAGREB
S=MAGUD
G=MIRJANA
CN=MIRJANA MAGUD

Broj zapisa: eb2fa-43657

Kontrolni broj: 05824-c668f-6f265

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MIRJANA MAGUD, L=ZAGREB, O=VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Vrhovni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.